

Ovo je pregled DELA TEKSTA rada na temu "Javni prihodi i javni rashodi". Rad ima 9 strana. Ovde je prikazano oko 500 reči izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo DEO TEKSTA izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

Ako tekst koji se nalazi ispod nije čitljiv (sadrži kukice, znakove pitanja ili nečitljive karaktere), molimo Vas, prijavite to ovde.

Uputstvo o načinu preuzimanja rada možete pročitati ovde.

Javni rashodi i javni prihodi

1

Javni rashodi

Na početku treba istaći da se sve do početka XX veka javnim rashodima nije posvećivala odgovarajuća pažnja, jer se smatralo da oni nisu ni predmet javnih finansija. Ovakva ideja je bila zastupljena u shvatanjima, tada vladajućeg liberalnog kapitalizma. I finansijska teorija a i praksa s početka XX veka ima sličan pristup. Oni su smatrali da javnim rashodima treba da se bave administrativne i političke nauke. Dakle iz ova dva stava se može zaključiti da su oni javnim finansijama pridavali skoro nikakav značaj, i oba su smatrala da su javni rashodi samo akt potrosnje dobara i da su destruktivnog karaktera. Treba istaći i da se država, u okviru ovih stavova, javljala kao nosilac administrativne uloge bez ikakvog uticaja na socijalne i ekonomske činioce. Međutim razvojem savremenih finansija njihov predmet interesovanja postaju kako javni prihodi tako i javni rashodi. Država pored administrativne uloge ima sve veći u ticaj na socijalne i ekonomske funkcije. Tako da danas javni rashodi predstavljaju veoma efikasan instrument socijalne i ekonomske politike države i racionalno korišćenje bogatstva odnosno društvenog proizvoda. Savremena koncepcija javnih rashoda pristupa radi javnih rashoda prvenstveno sa aspekta njihovog ekonomskogocijalnog sadržaja, uz razmatranje brojnih modaliteta njihovog korišćenja kao sredstva finansijske akcije države u postizanju odgovarajućih ekonomskih i socijalnih efekata. Ipak trebalo bi reći da je nauka o javnim rashodima na početku i da postoji mali broj radova koji se bave njima, za razliku od javnih prihoda, tako da iz toga proističe jedan tehnički problem, a to je da li prvo treba izlagati javne rashode ili javne prihode. Prevladava stav da bi ipak prvo trebalo izlagati javne rashode. Ovakav pristup se obrazlaže činjenicom da su javni rashodi sinonim za javne potrebe, koje se i zadovoljavaju angažovanjem javnih rashoda. Ta identifikacija javnih rashoda sa potrebama određuje i njihovo mesto u okviru javnih finansija. Ipak je M. Trkulja dao najpristupačnije objašnjenje zašto bi prvo trebalo tretirati javne rashode: 1. Prvo, bitna pretpostavka za odlučivanje o javnim prihodima jeste što egzaktnije saznanje o obimu i strukturi javnih rashoda, 2. Drugo, pošto javni rashodi imaju neproizvodan, mada ne i društveno nekoristan karakter, treba im se posvetiti pažnja, 3. Treće, specifičnost javnih potreba i javnih rashoda za njihovo zadovoljenje predstavlja odlučujući momenat za fiskalni metod ostvarivanja prihoda na ovom području.

Pojam i karakteristike javnih rashoda

Javni rashodi predstavljaju zadovoljenje javnih potreba pomoću novca, odnosno to su svi oni izdaci koje država čini u cilju zadovoljenja javnih potreba.

Karakteristike javnih rashoda su: Javni rashodi za osnovni cilj imaju zadovoljenje javnih potreba Javni rashodi su izraženi u novcu 2

Obim javnih rashoda

Problem veličine javnih rashoda je jedno od ključnih pitanja javnih finansija, jer od veličine javnih rashoda zavisi iznos prihoda koje treba prikupiti. U doba liberalističke epohe osnovni stav je bio da javni

rashodi moraju da budu što manji I poželjno je da se kerću u rasponu od 15-25% društvenog proiizvoda zemlje. Meñutim savremana finansijska teorija ne prihvata stav da su javni prihodi dobri samo kad su mali, naprotiv njihov stav je da su javni rashodi uvek korisni kada su produktivni, a za taj stav nije bitno koliko su visoki. Što se tiče donje i gornje granice, savremena teorija javnih finansija, upozorava da problem ima dve dimenzije: socijalno-ekonomsku i finansijsku. Što se tiče uzroka rasta javnih rashoda oni su veoma brojni, ali grubo rečeno mogu se svrstati u dve velike grupe: 1. prividni i 2. stvarni uzroci porasta javnih rashoda. Prividni uzroci su oni koji povećavaju rashode, ali ne pojačavaju pritisak na poreske obveznike. Tu treba uključiti: 1) smanjenje kupovne snage novca, 2) prelazak sa neto na bruto princip budžeta, 3) povećanje teritorije i broja stanovnika zemlje Smanjenje kupovne snage novca usled rasta cena, svakako je najznačajniji prividni uzrok povećanja javnih rashoda. Sa povećanjem teritorije dolazi do povećanja državnog aparata, sudstva, vojske i sl. Ipak su stvarni uzroci povećanja mnogo značajniji i oni mogu biti: A. Političke B. Ekonomske i C. Finansijske prirode. A. Politički uzroci stvarnog povećanja javnih rashoda, mogu biti: Unutrašnji uzroci: i. Oblik vladavine ii. Širenje vrsta ibroja intervencija države iii. Rešavanje novonastalih problema urñenja iv. Razvoj demokratskog političkog ureñenja Spoljašnnji uuzroci: i. Nesreñeni meñunarodni odnosi ii. Odnosi između država(rashodi za vojsku, tj. spremanje za rat) B. Ekonomski uzroci takoñe mogu biti dvojake prirode: i. Oni vezani za privredni razvoj ii. Oni vezani za obim državne intervencije C. I finansijski uzroci rasta javnih rashoda su podeljeni u dve grupe:

...

-----OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD
MOŽETE PREUZETI NA SAJTU.-----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:

maturskiradovi.net@gmail.com